

РЕШЕНИЕ

№ 3807

гр. София, 09.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 14.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **999** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 95 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. И. И. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на документ, обективиран в писмо изх. № 94-Д-106/25.04.2013 г. на Директора на Дирекция „СИДДО” при ЦУ на НАП, потвърден с решение № РЦУ-1/03.01.2014 г. на Изпълнителния Директор на НАП.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че И. безспорно е български гражданин, с постоянен адрес в Република Б. и през 2012 г. е пребивавал в Кралство Б., повече от 240 дни, поради факта, че работи администрацията на Европейската комисия. Посочено е, че съгласно презумпцията на чл. 1 от Спогодбата между Н. република България и Кралство Испания за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване отклонението от облагане с данъци на доходите и имуществата, местни за Б. са лицата, които са нейни граждани. Инвокирани са доводи, че независимо от факта, че жалбоподателят работи в Испания от 2003 г., центърът на жизнените му интереси винаги е бил в Б.. Това е така, защото през целия период той е бил в постоянна връзка с родителите си и сестра си, които живеят в страната. През последните години е имал и приятелка, с която е живеел на съпругески начала. Тя го е посещавала многократно, но никога не е губила качеството си местно лице, защото не е напускала страната за повече от 183 дни в рамките на календарната година. От друга страна в Испания той никога не е придобивал имуществата на значителна стойност, а е осъществявал единствено

икономическа дейност, полагайки труд. На последно място се сочи, оспорените актове противоречат на Член 6 на Директива на Съвета 83/183/ЕС, изменена с Директива 89/604/СЕЕ, от 23 Ноември 1989 и на чл. 4 от ЗДДФЛ.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не се явява лично. Пълномощникът му адвокат С. поддържа жалбата. Подробни съображения са представени в писмен вид.

Ответникът по жалбата, в лицето на Изпълнителния Директор на НАП не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт Е. оспорва жалбата. В дадения от съда срок са представени подробни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 15.03.2013 г. Д. И. е подал до ЦУ на НАП, Дирекция СИДДО искане /вх. № 94-Д-106/ за издаване на удостоверение за българско местно лице по смисъла на СИДДО между Б. и Кралство Б. и между Б. и Кралство Испания. Към искането са приложени копия от данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г., копие от трудов договор, копие от саморъчни декларации от Г. Й. и други документи, относими към искането.

Преценявайки събраните доказателства, Директорът на Дирекция „СИДДО“ при ЦУ на НАП е отказал издаване на исканото удостоверение с писмо изх. № 94-Д-106/25.04.2013 г., приемайки, че оспорващият не е бил местно лице за Б. през 2012 г.

При проведеното оспорване по административен ред, решаващият орган, в лицето Изпълнителния Директор на НАП не е възприел доводите в жалбата и по тази причина я е отхвърлил.

По време на последното, проведено по делото заседание, по искане на оспорващия, беше разпитан един свидетел за установяване на релевираните в жалбата твърдения.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: решение № РЦУ-1/03.01.2014 г. на Изпълнителния Директор на НАП е получено от пълномощник на И. на 10.01.2012 г. Върху приложения към преписката екземпляр не е поставен входящ номер, поради което следва да се приеме, че тя е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 95 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 88 от ДОПК, органите на ТД на НАП документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Документът по [чл. 88](#) се издава по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция. Визираната норма кореспондира с чл. 17, ал. 1, т. 7 от ДОПК, според която задължените лица могат да искат издаването и да получават в срок актове или други документи, с които се удостоверяват факти с правно значение или се признава или отрича съществуването на права или задължения, когато имат правен

интерес от това.

Поисканите документи се издават в 7-дневен срок, ако не е предвиден по-кратък срок. Непроизнасянето в срок по искането за издаване на документа се смята за мълчалив отказ.

В разглеждания случай И. е поискал издаване на удостоверение за българско местно лице по смисъла на СИДДО, сключени с Б. и Испания.

По силата на чл. 1, т. 1 и т. 2 от СИДДО, сключена между Република Б. и Кралство Испания, тази спогодба се прилага спрямо лица, които са местни лица на едната или на двете договарящи държави. За целите на спогодбата за местни лица се считат по отношение на Б. - физически лица, които са граждани на Н. република България, и юридически лица, които имат седалище в Б. или са регистрирани там. Когато съгласно разпоредбите на ал. 2 физическо лице е местно лице на двете договарящи държави, то се счита за местно лице на държавата, с която неговите лични и икономически връзки са по-тесни (център на жизнени интереси).

Абсолютно идентично е определението за местно лице и в СИДДО, сключена между Република Б. и Кралство Б..

В националното законодателство регламентация на понятието местно лице е дадена в чл. 4 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица. Според тази разпоредба местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице: 1. което има постоянен адрес в Б., или 2. което пребивава на територията на Б. повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизнени интереси се намира в Б..

В разглеждания казус е безспорно, че И. през 2012 г. е живял повече от 183 извън Б., но има постоянен адрес на територията на [населено място]. Няма данни, че е бил изпратен в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, а и доводи в тази насока не се релевират.

Настоящият съдебен състав намира, че за правилното решаване на спора следва да се изясни въпроса, къде е бил центърът на жизнените интереси на лицето през процесния период, защото според ал. 5 от посочената норма, не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в Б., но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната.

Съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗДДФЛ, за целите на ал. 1, т. 4 центърът на жизнените интереси се намира в Б., когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си.

Между страните няма спор, че И. не е имал през 2011 г. и 2012 г. придобита собственост на значителна стойност, нито в Б., нито в чужбина /Испания и Б./, поради което този елемент не следва да бъде вземан предвид при определяне на центърът на жизнените му интереси.

Събраните доказателства не сочат наличие на значителен интезитет на съществуващите семейни връзки на И. в страната. Вярно е, че в Б. през 2011 г. и 2012 г. са живели родителите му и сестра му, но те не спадат към семейството му, което според легалните дефиниции, дадени за това понятие в няколко закона – ЗМДТ, ЗЖСК, ЗОС, ЗОВСРБ и ЗЧРБ включва съпрузите и ненавършилите пълнолетие

техни деца, които не са в брак.

Дори да се приеме, че понятието „семейство” следва да се тълкува в по-широк смисъл, като в него бъдат включени родителите на навършилите пълнолетие лица, в случая не може да се приеме, че И. е имал, връзки с такъв голям интензитет с майка си, баща си и сестра си, които могат да обосноват, че центърът на жизнените му интереси е в Б.. Видно от показанията на свидетелката Н. И., майка на жалбоподателя, които съдът кредитира, като последователни и непротиворечиви, синът ѝ е живял и работил в Испания от 2003 г. до 2011 г. Отпуските си е прекарвал в Б., като си е идвал и по два-три пъти през останалото време. Общо престоят му в страната през тези години е бил 40-45 дни годишно. Визираното време, през което И. се е връщал в страната не сочи наличие на голяма интензивност, а само, че посещенията са осъществявани в рамките на нормалното поддържане на връзки с най-близките роднини. Няма данни, че И. е полагал някакви особени грижи за тях или че те са се нуждаели от него извън рамките на обичайното.

Съдът не приема, че центърът на жизнените му интереси се формира и от факта, че той е имал приятелка в страната, с която е живеел на семейни начала. Това е така, защото в саморъчно написаната декларация Г. И. е посочила, че е пребивавала повече от 183 дни на територията на страната през 2011 г. и 2012 г. Не е логично, при положение, че И. е бил извън страната през по-голяма част от годината да се приеме, че двамата са били във фактическо съжителство. Няма доказателства двамата да са придобили обща собственост на територията на страната или да имат общи деца, макар и да не са сключили граждански брак. В показанията си свидетелката И. посочва, че Й. пътува до Б., където отсяда в апартамента на сина ѝ.

На последно място е безспорно, че от 01.12.2011 г. И. е сключил трудов договор, според който е бил назначен в дирекция „Изследвания и иновации” при Европейската Комисия. Мястото на изпълнение на трудовите задължения му е в Б., Б., като договърът е бил с продължителност до 30.11.2012 г.

Преценката на събраните и описани по-горе доказателства сочи, че центърът на жизнените интереси на И. през 2011 г. и 2012 г. е бил извън страната, независимо, че същият е имал постоянен адрес на територията Република Б.. По време на съдебното производство не се установиха данни, за наличието на някакви стабилни стопански, семейни или друг вид връзки с Б., по смисъла на чл. 4, ал. 4 от ЗДДФЛ, които да обосноват извода за това, че оспорваният през 2012 г. е бил местно лице за Р. Б., по смисъла на посочените по-горе СИДДО.

И. не може да бъде приет за местно лице за Република Б. и по смисъла на член 6 на Директива на Съвета 83/183/ЕС, изменена с Директива 89/604/СЕЕ, от 23 Ноември 1989. Съгласно тази разпоредба по смисъла на тази Директива „обичайно местоживеене” означава мястото, където едно лице обикновено, т.е. не по-малко от 185 дни през календарната година, живее поради своите лични и професионални връзки, или, в случай на отсъствие на професионални връзки, поради своите лични връзки, които разкриват тясна обвързаност между лицето и мястото, където живее. Когато, обаче, професионалните връзки на едно лице са с място, различно от мястото, с което са личните му връзки, вследствие на което лицето живее последователно на различни места, разположени в две или повече държави-членки, счита се, че неговото обичайно местоживеене е мястото, с което то има лични връзки, при условие че указаното лице постоянно се връща там. В случая професионалните връзки на лицето през 2011 г. и 2012 г. са били в Кралство Испания и Кралство Б., във връзка със

сключения трудов договор, а личните връзки със роднините му в Б. са се осъществявали в рамките на нормалното общуване, без наличие на някакъв особен интензитет и без данни за това, че И. постоянно, през непродължителни периоди от време се е връщал в Б..

По изложените съображения, следва да се приеме, че отказът за издаване на удостоверение и потвърждаващото го решение на Изпълнителния Директор на НАП са законосъобразни и следва да бъдат оставени в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са своевременно поискани от пълномощника му, поради което следва да му бъдат присъдени. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на НАП, следва да се присъди сумата от 300 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 96 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. И., от [населено място] срещу отказ за издаване на документ, обективизиран в писмо изх. № 94-Д-106/25.04.2013 г. на Директора на Дирекция „СИДДО“ при ЦУ на НАП, потвърден с решение № РЦУ-1/03.01.2014 г. на Изпълнителния Директор на НАП.

ОСЪЖДА Д. И. И., с адрес: [населено място], [улица], ап. 3 и ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 300 /триста/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 999 по описа за 2014 г. на Административен съд София - град.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 97 от ДОПК.